

[Langkilde.]

pengeindkomsterne væsentligt ud over det grundlag, som er skabt gennem fremgang i produktionens effektivitet, er i lønmodtagernes såvel som andre borgeres interesse og måske navnlig i lønmodtagernes. Ingen kan vel være i tvivl om, at den prisudvikling, som har været frugten af den økonomiske udvikling, og som har placeret Danmark som førende i forhold til en række europæiske stater og USA, rammer lønmodtagerne hårdt, uanset at lønningerne reguleres på grundlag af stigninger i pristallet, og den rammer navnlig de dårligst stillede lønmodtagere. Lavtlønsproblemet er — som fremhævet også i statsministerens redegørelse — ikke blevet løst nogen af de gange, hvor man har forsøgt på det. Den redegørelse, som er kommet for forholdsvis nylig, viser det klart. Jeg kan derfor med tilfredshed konstatere, at regeringen i sin redegørelse har givet et tilsagn om at medvirke til at løse dette problem, søge at finde frem til en løsning på det, men vi må konstatere, at udviklingen, som den hidtil har været, gør det stærkt påkrævet, fordi netop denne gruppe rammes hårdest af prisudviklingen. Ingen samfundsgruppe er vel som lønmodtagerne interesseret i økonomisk stabilitet, i prismæssig stabilitet. Det er gud ske lov noget, som der hersker stor klarhed over i lønmodtagerkredse.

Med hensyn til prisudviklingen viser en opgørelse, som professor Gammelgaard gav i en kronik i Politiken i går, klart, at Danmark her, for så vidt angår forbrugerpriserne, har måttet konstatere en absolut førerstilling, en stigning på 71 pct. fra 1960 til 1969, medens den gennemsnitlige stigning i de lande, som det er naturligt at sammenligne os med, de vesteuropæiske lande og USA, ligger på 39 pct.

Denne udvikling rammer i særlig grad lønmodtagerne, som må være særlig interesserede i tilvejebringelsen af økonomisk stabilitet og prisstabilitet. For lønmodtagerne er ganske klar over, at dyrtidstillægene aldrig fuldt ud dækker pristigningerne, og de ved da også, at reguleringen sker halvårsvis bagud og kun, når visse tærskler er overskredet. Endelig er det et faktum, at den automatiske dyrtidsregulering selvfølgelig har påvirket lønmodtagernes muligheder

for gennem forhandlinger at opnå andre goder i lønmæssig og anden henseende.

Når der derfor er lagt op til fra regeringens side, at man må tilstræbe at holde stigningstakten i de kommende to år inden for den ramme, som angives af den gennemsnitlige fremgang i produktionens effektivitet, er det i alle samfundsgruppers interesse, og det er naturligt, at dette er accepteret som forhandlingsgrundlag under de forhandlinger, som nu foregår mellem lønningssministeren og de statsansattes organisationer. Det er også modtaget med forståelse på det private arbejdsmarked.

Men det er klart, at stabiliseringspolitikken ikke er noget, som alene vedrører lønudviklingen, og som alene kan gennemføres ved at skabe rammer for den. På en række områder må der, som anført af statsministeren, sættes ind for at bremse den udvikling, vi er inde i, og der er da også grund til at fremhæve, at én befolkningsgruppe allerede har måttet deltage i løsningen af denne opgave, nemlig hele den store gruppe af befolkningen, som er ramt af prisstoploven. Det er ikke fremgået på noget tidspunkt af nogen af de herrer Erling Dinesens og Aksel Larsens taler, at det var tilfældet, men det er et faktum, at der er en befolkningsgruppe, som allerede har påtaget sig byrderne. Det er klart, at der er også andre problemer i den forbindelse, som skal løses, andre led i en sådan politik; her har der været nævnt problemet om kapitalvindingsskat, problemet om avancement, og andre ting kunne nævnes. Disse ting må selvfølgelig også tages med.

Men jeg vil gerne nævne en enkelt ting, som vi fra konservativ side tillægger meget væsentlig betydning i denne forbindelse, det er den besparelspolitik, som regeringen allerede for længst har indledt, men som nu udbygges med forslag om begrænsning i de offentlige budgetter på omkring 3,2 milliarder kr. i løbet af de kommende 4 år. Jeg skal ikke lægge skjul på, at ikke mindst denne del af den planlagte politik efter vor opfattelse må tillægges afgørende betydning. Der har vist ikke i vor nyere politiske historie været gjort et så beslutsomt arbejde på at nedbringe stigningen i de offentlige udgifter, som der her er lagt op til. Der er efter min mening ingen tvivl om, at den